לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

פרק ג' דאבות

Or See Supplementations of the second of the TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS - בראתי יצר הרע ובראתי לו YAHOO.COM

TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@

Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת ואתחנן – שבת נחמו – י"א מנחם אב תשפ"ג Shabbos Kodesh Parshas Vaeschanan - July 29, 2023

פלג המנחה עש"ק - 6:47 הדלקת נרות שבת - 7:59 זמן קריאת שמע / מ"א - 8:50 זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:26 סוף זמו תפילה/הגר"א – 1038 שקיעת החמה שבת קודש – 18.6 מוצש"ק צאת הכוכבים – 19.6 צאה"כ / לרבינו תם – 19.8

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבעוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק לפי ערר הדרת מעלת כ״ת שיהיה צריר לגלגול שלג. והשיב לו: תדע שמעולם לא עשיתי כזאת כי ידעתי בנפשי שלא עברתי על עבירה כזו ח"ו שאהיה צריר לכזה.

ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר ... (א-מו) כוחה של תחנונים מתוד שפלות רוח

לרש"י: איז חנוז בכל מקום אלא לשון מתנת חנם, אף על פי שיש להם לצדיקים תלות במעשיהם הטובים איז מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנם. דבר אחר זה אחר מעשרה לשונות שנקראת תפלה. כדאיתא בספרי. יש להתבונו מה כיווו רש"י הוסיף בפירושו השני שזה אחד מלשונות של תפילה. הרי לא הוסיף לנו פירוש נוסף כלשון החנינה, כי אם הודיע לנו שזהו אחר מהעשרה לשונות של תפילה, והיינו זבקשת מתנת חינם היא אחד מלשונות התפילה. ומה שייר לומר על כר 'דבר אחר'?

ויש לומר שמתחילה פרש"י ש'ואתחנן' היא דרר עבודה השייכת רק לצדיקים. כי ק הצדיקים יכולים לבקש מתנת חינם. כי ברוב תבונתם מכירים בערכם המר, ועל אף שהרבו תורה ומע"ט אינם רואים בכר זכות לעצמם. כי בדעתם הרחבה מכירים הם ברוממותו ית', ויודטים כי לגודל רוממותו אפילו שמים לא זכו בטיניו. וטאכ"ו שלא שייר לקרוץ מחומר לצאת י"ח לבוראו. וע"כ יכולים הם לבקש 'מתנת חינם'. אולם אנשים פשוטים שאינם באים לידי מדריגה זו אינם יכולים לזכות לתפילה מעין זו.

וכאותה מעשה המובא **בספה"ק 'סדורו של שבת'** (ח"ב. הדרוש השלישי. פ"ג) על **רב סעדיה גאוז.** שפעם א' בא אצלו תלמידו פתאום בלילה ומצא אותו שהיה מתגלגל בשלג. והיה התלמיד עומד משתומם ונחרד ונרתת. ושאלו: רבי רבי. כלום ח"ו אתה צריר לתשובה ביסורים וסגופים גדולים כאלה? ואם הדרת כבודו שמעולם נשמר מכל כלור והרהור עבירה מסגף עצמו כר. מה נעשה עוד אנחנו אזובי היר מלאים פשעים עונות מנעורינו, הלא לא יספיק לנו כל מיני צער ויסורים בסגופים גדולים מרים כמות

לימודים מאת חרב אברהם זנטאל אבשטיין שליט"א, בעב"ס שדת אברוזם

נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם ... (הפטרת פרשת ואתחנו) - בענין הנחמה של "נחמו נחמו עמי"

7 תב המהרי"ל: "שבת נחמו הוא השבת הסמור אחר ט' באב וישמחו כל העם ייבטחו לנחמת ביאת הגואל". עכ"ל. הרי שבת זו נקרא "שבת נחמו". על שם הנחמה ביאת הגואל במהרה בימינו. וכ"כ **ביוסר אומץ** (חלק א. תתצד): "ומפני זה קוריז שבת" שאחר תשעה באב שבת נחמו על שם ההפטרה... וראוי להתענג בו יותר מבשאר שבתות השנה. וכז כתב בז שועיב שמצוה לעשותו כיום טוב". עכ"ל. ויש לבאר מה הנחמה כאז. דרי עדייז לא זכינו להגאולה. ועדייז אנו נמצא בגלות המר הזה. איזה נחמה יש כאז. יעוד עמדו המפרשים, דמהו הכפילות הלשון "נחמו נחמו עמי", הול"ל נחמו עמי.

וכתב **הדובנא מגיד (כוכב מיעקב)** לבאר הענין על פי משל נפלא. פעם אחת היה שני אנשים שנטשו ועזבו את נשותיהם ונסעו למרחקים. אחר מהם נסע מחמת דחקו. לבקש מחיה לפרנסתו. לו ולבני ביתו, והשני היה עשיר גדול. אבל אשתו תה אשת מדנים ורעת המזג, ולכן הוא עזב אותה ונסע למרחקים יחד עם העני. ויהי להם הימים. לא היתה מהם שום ידיעה מרוב הדרר הרחוקה, והנה יום אחד בא סוחר אחד ובשר לשתי נשותיהם לאמר. ראיתי את בעליכן ודברתי עמהם והם גם

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Minhagim and Customs of the Month of Av

Tu B'av: Fifteenth Day of Av. The Mishna (1) states in the name of Rabban Shimon Ben Gamliel that during the Bais Hamikdash there were no days as festive as the 15th day of Av and Yom *Kippur*. A number of salvations happened on this day (2).

1) By interpreting the *posuk* correctly, *Bnei Yisroel* realized that the issur (3) of a woman inheritor, marrying out of her tribe, was only for the first generation. This made shidduchim easier and was reason for it to be a *Yom Tov*. **2**) The tribe of Binyamin after being somewhat expelled from Klal Yisroel due to a sin, was allowed back into the fold. Thus, other tribes could again marry into Shevet Binvamin. 3) Those destined to die in the desert stopped dying. 4) Hoshea ben Elah removed the roadblocks that Yeravam ben Nevat made to stop Yidden from going to the Bais Hamikdash each Regel. 5) After the Beitar massacre, the Romans did not let Jewish corpses be buried; miraculously the bodies did not decompose. On this day, permission was given to bury all the

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, bentching after bread meals - Hatov [the Good One] Vehameitiv [the One who does good to others]. Hatov refers to the chessed that the bodies did not rot and *Hameitiv* to the *chessed* that they were buried. **NOTE:** When one *bentches*, he should have in mind to thank *Hashem* for these two *chasadim*. To understand the importance of thanking for these *chasadim* so often forever. see Meshech Chochma (4). 6) The *mitzvah* of cutting down trees for the Mizbeach ended as the days began getting shorter and the sun could not dry out the trees enough to be suitable for the Mizbeach. NOTE: from here we learn the concept of celebrating the completion of a *mitzvah* that takes a long time to complete (5). **New Season.** The *Gemara* (6) says that now with the longer nights, one who adds time to his Torah learning at night will add to the length of his life 7). This is also the turning point [last 45 days of vear, 40 days before *Elul* 25, day the world was created of the year when we start to think about finishing off the year in a mode of aliyah. Some have a minhag to start wishing from this day on a bodies. On this day, the Sages in Yavna added a fourth bracha to Ksiva Yachasima Tova, while others wait till Rosh Chodesh Elul.

בין הריחיים - תבלין מדף היומי - גיטיו עא.

עדים and שיבול לדבר בתוד הבתב" - Â ב'רוב (deaf-mute) that was a מיסים when he got married. if he can communicate in writing to the ארים to write and give his wife a כשר, although normally these instructions must be heard from his mouth, this writing is כשר. The Gemara asks from the אבן לאא עיד" for "אבן לאא עיד" that if one was asked to testify about a certain matter and swears falsely in אבן לאא עיד" that he does not have any information to give. he must bring a פרט לאלם for swearing falsely (קרבן שבועה). We learn that this *halacha* is פרט לאלם. Since he is not in the פרשה of "יגיד" because he can't speak, he is פעור from this חטאת. The Gemara asks according to בי that says a mute may talk and communicate through writing because אינו תוס'] כתיבה כדיבור, why should a אינו אלם, and subsequently be אינו תוס'] כתיבה כדיבור from the פטור. that הגדת עדות is different because the *Torah* savs "מפיהם" and we learn. מפיהם ולא מפי מתבם. The אינו savs if one is a אינו שומע ואינו מדבר we do not accept his written instructions. However. יש מכשיריו - if one was a פקרו ונשתתק became mute). he may write down his instructions to the סופר and it is acceptable (as long as we know he is סט-לאז **רע"א**. (דעתו מיושבת עליו discusses the וש"ת מהדו"ק ס' כט-לאז **רע"א**. (דעתו מיושבת עליו during ספירה העומר one forgot to count verbally, but during the course of the day he wrote down that days' ספירה, may he continue counting sefira with a ברכה? In this Teshuva he asks, according to those that hold כתיבה כדיבור, how may a ספר תורה? When he writes the שם הוי'ה it's like דיבור and he is pronouncing *Hashem's* name as it is written, which is דיבור answers that even according to those that hold בתיבור. then it won't be כתיבור should not be כדיבור. then it won't be כתיבור.

ברכת התורה says if one writes, ברכת התורה even if he isn't, או"ח ס' כאי, ג'ן **שר"ע באו"ח** ס' כאי, ג'ן **שר"ע שו"ע l**he says that if one is ברכת התורה he does not need to make ברכת התורה. ב explains that the מחבר holds that מחבר he does not need to make ברכת התורה. one is doing a מעשה, but by mere thinking in learning, there is no מעשה. He brings איי that writing needs a ברכה because when one writes it is the morts as he is writing. The משנ"ב says that הלכה למעשה when writing דברי מנרה one should be careful to speak out some words, so this way he will certainly be ברכה in מרחנייב and not have to rely on the באור הלכה מחביא trings the מרוייב brings the ברכה brings the ברכה brings the ברכה are under the ברכה מרוייב thinking in learning is also a מיציה because it savs "יהגית בי יומס ולילה". and thus thinking in learning should certainly need מצוה.

The בא המים ס' תפטו בר החיים paskens that if one forgot to count Sefira but entered that days' Sefira in his daily journal, it would still count and he may continue counting with a ברכה he brings a ברכת התורה that paskens if one is כותב תורה he needs to say ברכת התורה (1) תענית כו: (2) שם (3) במדבר לו-ח,ט (4) משך חכמה hand, we see from this that כתיבה כדיבור.

R' Moshe Feinstein zt"l (Darash Moshe) would say:

The *Gemara (Berachos 32*a) learns that one should first arrange his praises of "אתה החלות להראות את עבדך את גדלך" Hashem and only afterwards daven. What is the goal of this "soft talk" before Hashem? The fact is that when one asks for a favor from a friend, he does so because he thinks the other person can help him - not because he knows. However, when one speaks to *Hashem* it is important to remember that *Hashem* can do anything. Therefore, establishing the praise is not for Hashem, it is a reminder to us as to where we should direct our needs and to know that it is in His power to do them."

A Wise Man would say: "Lack of direction, not lack of time, is the problem. We all have twenty-four hour days."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

HE is always the שומר ישראל.....שומר שומר מומר ישראל..... Let's of course Sign לכבודו too!!! 855,400,5164 / Text 800,917,8309 / kyodshomavim.org

Dedicated by the Hyman Family לעילוי נשפות ר' דוד בן יהודה הכהו היימו ז"ל יארצייט

ומה היית יוכל לעשות עוד בכבודי? והשיבני: אני מפייסר על השעה הראשונה שלא הייתי יודע במעלות גדולת אדמו"ר. ולא כבדתו בכבוד הראוי לכבודו. ע"ז אני נופל לפני רגלי אדמו"ר ומבקש את סליחתו כי לא ידעתי אז בגדולת אדמו"ר. דבריו אלו עוררו אותי למאוד כי אמרתי בלבי שאם בכבוד בשר ודם נפל לפני בבכי ובתחנונים שאסלח לו. מכש"כ שראוי שנפייס את בוראינו. כי גם אם בעבר זכיתי להשגה ברוממותו. הרי עתה נתרבתה הכרתי בגדולתו. ועתה גם נתרבה עבודתי ויראתי ואהבתי אליו ביתר שאת לפי ערר גדולת ההכרה בו. ועל העבר אני מתחנז ומבקש מלפניו ומסגף עצמי בסגופים האלה שימחול לי על מעוט

ואר למדתי דרך הזה מבעה"ב אחד שבאתי לבית מלונו ונתאכסנתי אצלו. והוא

לא הכירני וכבדני כערך הכבוד שעושיו לכל אדם. וכשיצא הקול בעיר שאני

באתי לשם, נתאספו כל בני העיר אנשים ונשים וטף, להקביל פני. כדרר אנשי

ישראל שכבוד ת"ח יקר בעיניהם. ובראות הבעה"ב שכן הוא, התחיל גם הוא

לכבדני בכבוד גדול מאד. כפי השגת ידו ויותר. וכשרציתי לצאת משם לשום

ואמרתי לו: הלא כל הכבוד הזה עשית לי מאשר היה בידר ובכוחר לעשות.

לדרר פעמי. נפל לפני רגלי ויבר ויתחנז לי לאמר ימחול נא כ״ת לי על כבודו.

עבודתי וקטנות יראתי ואהבתי בימים שעברו. כי מעט הוא לפי ערר העבודה שראוי לעבדו בפחד ובאימה כאשר עתה אני מכיר בו. הרי לר מעובדא זו שמידה זו היא מידה של צדיקים. הם אינם רואים ערר במעשיהם. ועל כז כשמבקשים על מילוי משאלותם הם מבקשים 'מתנת חינם'

אולם המוז עם אינם יכולים לזכות לתפילות כעיז אלו.

נתנו לי מכתבים עבורכם. הנשים בקשו ממנו שיתן להם את המכתבים. אר הוא אמר להם שאיז לו פנאי עתה לחפש אחר המכתבים בתור החבילות הרבות שהביא. אר הוא הבטיח להם שלמחרת יתו להו את המכתבים. אשתו של העשיר הלכה לביתה בשמחה ולא אמרה דבר. אבל אשת העני לא הלכה והפצירה בו מאד שיחפש אחר המכתב ויתו לה אותו. שאל אותה הסוחר: מדוע את מפצירה בי יותר מחברתך ששמחה על הבשורה הטובה והלכה לביתה? ענתה האשה במר נפשה: יש הבדל רב ביני וביז חברתי. כי היא יושבת בביתה שלוה ושקטה שהרי הוז ועושה בביתה והסיבה שבעלה עזב אותה מחמת ריב וקטטה ביניהם. וכל דאגתה שמה בעלה עדייז כועס עליה. ולכז עתה מששמעה שבעלה שלח לה מכתב די לה במה שנודע לה שבעלה חפץ בה וישוב אליה ואיז לה צרור לקרא את המכתב. עצם כתיבת המכתב אליה היא כבר נחמה גדולה בשבילה. אבל אני עניה וחסרת כל. איז די לי בעצם כתיבת המכתבו אני משתוקקת לדעת מה כתוב במכתב. האם בעלי כבר מצא מקור פרנסה, ואולי הוא צרף למכתב גם ממון וכדומה.

והנמשל: הנביא אמר לישראל "נחמו נחמו". כלומר לא זה בלבד שהשי"ת שלח לכם דברי נחמה ומכריז כי הוא אלקיכם. ולא עזב אותנו. וגם, שהוא ית' ישפיע עליכם שפע ברכה וכרועה עדרו ירעה. זוהי הנחמה הגדולה בגלות שתהיה גואלה. וגם יש לכם תקוה ותקומה.

ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך ... (ו-הו)

In order to feel close to *Hashem* we have to perform *mitzyos* with enthusiasm. There has to be a feeling of freshness. If we learn Torah and observe mitzvos out of force of habit, we will not experience dveikus with Hashem. This is why the **Sifri** explains that *Ahavas Hashem* comes through fulfilling the *posuk*, "And these are the words that I command you today." We have to approach the Torah each day as if it is being given right now. With this attitude we will merit to be "makir es Hashem u'midabeik b'drachav." We will recognize Hashem and attach ourselves to His ways.

There was once a Yid named Chaim who lived in Montreal, Canada. Chaim was facing great financial hardship and after much evaluation, he decided to move to an unknown part of Canada, where he thought things would be better for him and his family. When the holy **Tosher Rebbe, R' Meshulam Feish Segal-Lowy** zt''l heard about Chaim's intentions, he approached him, eager to understand his reasons for such a drastic decision. With genuine curiosity, the Rebbe, known for his great compassion to fellow *Yidden*, inquired about the availability of a minyan, a mikvah and a cheder in this new city. Regrettably, Chaim admitted that these essential aspects of Jewish life were absent in his intended new home

Perplexed by this revelation, the *Tosher Rebbe* delved deeper, hoping to uncover the motives driving Chaim's lifealtering decision. With honesty and openness, Chaim revealed a heartbreaking incident that had shattered his trust and significantly affected his circumstances. During a business trip to Antwerp, he came into possession of a substantial sum of money. Tragically, the fortune inexplicably vanished at the airport, leaving him penniless. He searched everywhere but without success. Overwhelmed by despair, he returned to Montreal burdened by the weight of his financial troubles.

Moved by Chaim's plight, the *Tosher Rebbe* made earnest efforts to dissuade him from leaving. He offered to assist him in his financial struggles, however, Chaim remained determined to relocate, impervious to the Rebbe's appeals. Reluctantly, the *Rebbe* watched as Chaim prepared to depart, seemingly resigned to his fate.

Merely a day after the *Rebbe* spoke to him, a stranger approached Chaim in the street. For some reason, this stranger seemed strangely familiar, and with a sense of recognition, he said to him, "Do I know you from Antwerp? You look familiar." Chaim's heart skipped a beat as the stranger uttered words that would forever alter his destiny.

"I have carried the burden of guilt since that day at the airport," the stranger confessed to a shocked Chaim. "I couldn't bear the knowledge that I had taken your money. It has bothered me every day since then. Here, please accept it back." With these words, the stranger handed Chaim the exact sum of money that had vanished years earlier.

Overwhelmed by disbelief and gratitude, Chaim was profoundly impacted by this twist of fate. Abandoning his drive to move away, Montreal once again became his home, and he and his family continued to thrive in familiar surroundings.

Twenty years later, as the sad news of the *Tosher Rebbe's* passing resonated throughout the community, Chaim found himself face-to-face with the stranger once again. They stood at the Rebbe's gravesite, reflecting on the profound impact he had on their lives. "I suppose this is our third meeting," Chaim remarked, acknowledging the Divine forces that had brought them together once more. However, the stranger humbly corrected him, saying, "No, this is not our third meeting this is only our second encounter. Although I told you I stole your money, I did not actually take it. The truth is, the heilige Tosher Rebbe gave me that money and asked me to approach you as if I was the one who stole it."

Tears welled up in Chaim's eyes as he realized the depth of the Rebbe's wisdom and his extraordinary act of love. The Rebbe had orchestrated this entire sequence of events to teach Chaim a valuable lesson about compassion, and the capacity for growth and change. A Yid must remain firm in his surroundings and always look to embody Hashem and His impeccable middos of mercy, forgiveness and empathy in our lives. (Adapted from Stories to Inspire - 718-400-7145 - Call Now & Be Inspired!)

נהמו נחמו עמי יאמר אלקיכם ... (ישעי' מ-א) APENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY הער אלקיכם אלר אלקיכם או (ישעי' מ-א) או APENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY השעי' מ-או

of "נחמו נחמו עמי" - "[be] comforted, [be] comforted, My *Nation*" is the declaration of *Hashem* through his emissary Yeshaya HaNavi, comforting Klal Yisroel in the aftermath of the terrible *Churban*. The question here is famous and there are many approaches to understand it: Being that every word in Tanach is measured, it is quite striking that the Navi - and by extension the Almighty Himself - seemingly used the same word "נחמני" twice to bring home the same point. Why?

R' Avraham ben Meir Ibn Ezra zt"l explains that when one suffers a tragedy - even something minor - it can take quite a while for him to work past it and get back to his life. More often than not, human nature is to wallow in our own repeated attempts

The Haftorah of Shabbos Nachamu and its famous words misery and feel depressed for a period of time. A person will often gravitate towards taking some measure of solace in feeling bad for himself. That is where it is everyone else's job to come by and comfort the person who is depressed and lift him up out of his state of misery and sorrow.

> So, just like it may take more than one person to lift another out of grief, the repetition of the words "נחמו נחמו עמי" is Hashem's way of indicating that His Divine comfort will be administered immediately to His beloved Nation, and will do it repeatedly. Despite the destruction and devastation wrought by the *Churban*, *Hashem* informs *Klal Yisroel* that he will see to it that His children will be comforted - even if it takes

ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן (ע"ז) ... ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת (תשובה) (ד-בחבם) לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים

At a time when, nebach, the worshiping of avoda zara was rampant, the Torah states that Hashem will scatter us around the globe. There's something unique about the choice of words "ועבדתם" and "בקשתם" - two polar opposites - a time of sin and a time of teshuva. Yet, the Torah uses the same word "שע" there. What is the reason for this change?

Perhaps the *machshava* is as follows. The message being conveyed here is that even at our very lowest spiritual point we must not ever give up. Even if a person falls to a low in his personal service of *Hashem*, he cannot give up and think that there is no path back for him. The reason is because "משט" - from that low point he will rise, ascending higher - "מצאת" and he will find his way back home.

In particular, on Shabbos Nachamu, I believe this is an extremely comforting idea. Yes, we have lost the Bais HaMikdash, our spiritual center, and yes, we have endured a great deal of pain and suffering throughout the many years of golus. However, nevertheless, it is "משם" - from there, from that low vantage point that we can bounce back, reaching higher, becoming stronger and closer. We can correct our faults and fix our mistakes, enabling us "ממצאת" - to find Him.

There is another dimension here as well. The posuk says "ומצאת", you will search, plural, and ends with "ומצאת", you will find *Hashem*, singular. It is possible to suggest that although *Klal Yisroel* as a whole entity searches for meaning and kirvas Hashem, each yachid in his own right, and dor in their own time, has a unique job.

Yehi Ratzon, may it be the will of Hashem Yisbarach, that we each find that niche, בכלל ובפרט. B'ezras Hashem, this will afford us the appropriate *nechama* even in the midst of our long and tedious *golus*, with the בב"א, בנץ בית השלישי.

משל למה הדבר דומה ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום ... (ד-ד)

משל: There was once a high-ranking minister who had a prized race horse. He had gone to great lengths to procure this horse and he watched over it with the utmost care.

One day he needed to travel to a distant country. Since he wouldn't part with his precious horse, he took it along with him, together with his entourage of soldiers, and they headed out on their long journey.

At one point, they came to a jungle area, known to be extremely dangerous. Besides the animals and harsh weather that plagued the area, there were many competing gangs. The minister set up camp and made a rotation of soldiers to stand guard. At night especially, the minister had an extra soldier stand guard over his prize horse and warned him about falling awake," he suggested. Soon the minister was fast asleep.

Two hours later, the minister jumped out of bed and rushed to check on the guard. Thankfully he was awake. "I'm thinking," the guard said, "When you bang a nail into wood, where does the wood go?!" Amazing question!

Another two hours later, the minister again jumped out of bed and found the guard pondering: "Every bagel is missing the hole in middle - where does it go?" "Fabulous! Keep pondering these amazing questions," said the minister.

As light broke, the minister came to check on his horse. He found his "brilliant" guard pondering yet another question: "I've been standing here the whole night watching over his majesty's horse," he said, "but my most difficult question still has no answer: where could his horse have gone...?"

נמשל: In Moshe Rabbeinu's long speech recorded in Sefer Devorim there is a constant reminder about emunah, belief in asleep, "Think of deep philosophical questions to keep you Hashem. Sometimes, simple belief with the proper actions behind it is greater than the greatest thinkers in the world.

בי אתנו אלה פה היום כלנו חיים ... (ה-ג) בי אתנו אלה פה היום כלנו חיים ... (ה-ג) בי אתנו אלה פה היום כלנו חיים ... (ה-ג)

The word "חמים" means life. It is an unusual word. Even when describing one life (singular), we use the word (plural). Furthermore, most plural words end in "im" as in "שנים ימים". The word "חמים" ends with "avim" such as the words ". What is the difference? Well, feet (רגלים) work together because they work opposite each other. When one foot is up, the other foot is down. This is the only way one can walk. It is the same with our eyes (עניכו). We don't just have two eyes that see exactly the same thing, as one. It is precisely because we have two eyes that are complementing one another that we can enjoy the depth and perception of the world around us.

Thus, we can understand that the word "חמים" refers to life, whereby a person lives with the ability to work and interact with others that are opposite him. This is what *Hashem* wants from us in this life. **R' Yisroel Reisman** shlita explains that people are under the misconception that a day in which everything goes their way and everyone agrees with them on everything (!?) is a great day! What a life! Nobody argues with anything they say and they can do whatever they want, whenever they want to. On the other hand, a day in which there are differences of opinions, feelings, and even opposing outlooks or views, is a stressful and bad day. How wrong they are! Truly LIVING - the way *Hashem* wants us to - is by working side by side, in tandem, with those who are completely different than we are. Rather than getting annoyed by our differences, we must choose to focus on the strengths that can be brought out by complementing each other.

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם" - if we truly want to be close (דבקים) to *Hashem*, "חיים כולכם היום" - then ALL of you matter how opposite you are from one another, must learn to work together as a team. Life is about opposites attracting and coming together in unity. Then, and only then will you be truly ALIVE, achieving the purpose of LIFE.